

Amorrats a la mamella

written by Alfons Duran Pich | 14 de juliol de 2023

Els humans, aquesta espècie en procés de deshumanització, s'apropien de la llet de la vaca, destinada a la seva cria (els vedells), i n'alimenten el seu ramat. Després exploten la producció mecànica de la femella bòvida fins que arriba al límit, per passar-la posteriorment al desballestament a l'escorxador. D'això en diuen civilització.

Anem a la metàfora per entendre'ns. La vaca, més gran o més petita, és l'estat, qualsevol estat. En el qual persones, empreses i organitzacions desenvolupen una feina i generen un valor, que després es reparteix entre els components de la societat, siguin part del factor treball o del factor capital. El repartiment és millor o pitjor assignat en funció del poder de cadascun dels agents.

Però hi ha un tercer subjecte econòmic que pren protagonisme en el paper de l'assignació, encara que la contribució directa al valor generat sigui poc transparent. Aquest subjecte és l'aparell de l'estat, i en concret totes les persones, estaments i organitzacions que formen part del bloc burocràtic. Moltes vegades aquest subjecte fa trampes i es queda una *llet* que no li correspon.

El bloc ha tingut un recorregut ascendent en la mesura que la gestió de la cosa pública ha cobrat dimensions rellevants. La primera gran explosió va tenir lloc quan els països de l'hemisferi nord es van apropiat de les riqueses de l'hemisferi sud. Es necessitaven administradors i exèrcits de mercenaris per controlar les colònies. Posteriorment, després de les primeres revolucions obreres i sobretot després de la revolució soviètica, alguns dirigents occidentals (Von Bismarck, Lord Beveridge, etc.) van posar les bases del model d'estat del benestar com a alternativa al «perill roig». Si a això hi afegim que el missatge era que ens havíem d'armar per

estar preparats davant de qualsevol amenaça militar, el cicle estava tancat. Educació, sanitat, pensions i defensa es van constituir com els grans capítols de la despesa pública corrent. En alguns països aquesta despesa pública va assolir el 50% del PIB. És clar que era i és una partida condicionada al vigor de l'altre 50%. No només això, sinó que si entrem al detall de la despesa pública, podem observar que hi ha una gran part que funciona de manera discrecional, fins a l'extrem que si no existís no passaria res o, encara millor, tot funcionaria millor.

Com que el *Leviathan* (així va qualificar Thomas Hobbes l'estat el segle XVII) és un monstre insaciable, la seva tendència al creixement continua sent imparabile. I és que l'estat (la vaca) dona per molt i gran part de la burocràcia no necessària viu "amorrada a la mamella". Saben que la llet no és seva, però no estan disposats a deixar anar la presa.

Ara que s'han convocat eleccions generals a l'Estat espanyol, comença l'espectacle. I els ninots del guinyol (Alberto Núñez Feijoo, Pedro Sánchez Pérez-Castejón, Santiago Abascal Conde, Yolanda Díaz Pérez i la resta de subalterns) han saltat a la palestra per explicar-nos els seus contes xinesos, els vells contes d'abans que Deng Xiaoping posés ordre al gegant oriental. I ho fan proveïts de les seves aventures com a alts empleats públics, sempre enganxats a les mamelles de la mare estat. I la gent, molta gent, els aplaudeix i després els vota, potser perquè el seu model de vida és el que aquests tipus representen.

Perquè encara que a alguns, uns quants, tot això ens produeixi cansament, el model té èxit i es reproduïx a una dimensió més gran en aquesta cosa que anomenen Unió Europea, un club on els estats membres no paren de reunir-se per protegir les seves vergonyes. I en aquí el *Leviathan* encara cobra més gruix, amb una Comissió inoperant, un Parlament pensat com un "cementiri d'elefants" ben remunerat i un Tribunal General creat per defensar els interessos del conjunt de la tramoia. I és que

l'origen és viciat. No són ni han estat mai "servidors públics" per protegir els drets dels ciutadans, sinó "funcionaris de l'estat", d'un macroestat teòric de marcat signe reaccionari.

I en aquestes circumstàncies el tribunal esmentat (el Tribunal General de la Unió Europea) ha dictat una sentència favorable als interessos de l'Estat espanyol i en contra dels polítics independentistes catalans exiliats. Que la sentència estigui plena d'arbitrarietats forma part del guió habitual. No es podia esperar res més. Aquests jutges –com els de l'Estat espanyol– són funcionaris i també estan "amorrats a la mamella".

Upton Sinclair, el gran escriptor i activista polític nord-americà, va descriure la situació de l'assalariat de manera precisa i concluent. Va dir: "Resulta difícil que un home compregui alguna cosa quan el seu salari depèn de què no ho compregui". I si això passa a l'àmbit privat, imaginem què pot passar en el públic, on tot està reglat, on no hi ha acomiadament lliure, on no s'accepta el pensament crític, on el respecte a l'autoritat és un bé suprem.

Serà per això que la tribu de polítics, comunicadors i espècies afins del nacionalisme espanyol han expressat la seva alegria per allò que per ells ha estat una rebotcada als "fugats". Però com que no controlen els seus esfínters, han trencat les costures. Per exemple, un tal Vázquez, representant de Ciutadans al Parlament Europeu i directament involucrat en l'afer de la caça a l'independentista, ha titllat el president Puigdemont i el conseller Comín de "pallassos" i de "pàries"; el ja citat Núñez ha qualificat d'"esplèndida la decisió" del tribunal; la senyora Montserrat (una inútil professional apoltronada al Parlament europeu) ha insistit que és "una garrotada més als fugats de la justícia, finalment, una amb prou feines coneguda ministra socialista de Justícia (Pilar Llop) ha declarat exultant: "Deixem-nos de draps calents. El ciutadà Puigdemont s'ha de presentar...". He

analitzat una mica la trajectòria personal i política de tota aquesta gent en els darrers anys. Aportació de valor zero. Res de res.

I són aquests ciutadans els que dirigeixen l'estat i viuen regaladament dels pressupostos generals, gràcies als ingressos de la resta dels contribuents. I són aquests ciutadans els que tenen el desvergonyiment de demanar el vot.

Són tan necis que fins i tot quan conspiren ho fan malament i van deixant empremtes de la seva treballada mediocritat. A aquest tal Vázquez li recomano que aconseguixi un exemplar de la novel·la que John Kennedy Toole va deixar escrita i que es va publicar pòstumament amb el títol *A confederacy of dunces* (un col·lectiu d'estúpids) i que en aquest cas l'editor espanyol va titular encertadament com *La conjura dels necis*. S'hi veurà retratat.

Necis, sí, però ben "amorrats a la mamella".